

Justitsministeren (Ole Espersen):

Forsøget den 30. juni 1982 blev gennemført efter ønske fra Landsforeningen Danske Vognmænd. Justitsministeriet har anmodet såvel vognmændene som motorkontorerne om en udtalelse om forsøget. Først når disse udtalelser foreligger, vil justitsministeriet kunne tage stilling til, hvorvidt der er grundlag for en ændring af de gældende regler, herunder tillige, om der er behov for en gentagelse af forsøget.

Spm. nr. 987

Til *indenrigsministeren* (19/7 82) af:

Wilhelm (VS):

»Kan ministeren oplyse, hvor langt han er kommet i sine overvejelser vedrørende erstatning til LSD-behandlede patienter?«

Begrundelse

Siden ombudsmandens redegørelse af 30. maj 1979, i hvilken han slår til lyd for tilbud om erstatning for skader, der kan relateres til behandling med LSD, har der været rykket for indenrigsministeriets svar herpå adskillige gange.

Senest har ministeriet i skrivelse af 5. februar 1982 meddelt bl.a. folketingets retsudvalg (alm. del, bilag 41), at ministeriet endnu ikke har tilkendegivet sin stilling, idet der endnu henstår nogle spørgsmål for retslægerådet og man i øvrigt afventer offentliggørelsen af sundhedsstyrelsens redegørelse om patientsamtykke og -information.

Redegørelsen fra sundhedsstyrelsens arbejdsgruppe blev offentliggjort for fire måneder siden, og retslægerådet har for længst afslået at besvare de stillede spørgsmål, så nu skulle der ikke være så meget mere at vente på.

LSD-behandlingen fandt sted i begyndelsen af 1960'erne og havde klar karakter af forsøgsbehandling. Således blev den kun anvendt over for mindre patientgrupper, men på et langt bredere indikationsområde, end man i dag ville finde forsvarligt.

Det er klart erkendt af de behandlende læger, at der ikke forelå informeret samtykke fra de pågældende patienter.

I dag er man klar over, at behandlingen kan have medført betydelige skadevirkninger på i hvert fald en del af patienterne.

Det vil imidlertid i almindelighed være umuligt for en patient at bevise, at skaden kan føres tilbage til denne bestemte behandling. Derfor er ombudsmanden i sin 1979-redegørelse da også inde på, at erstatning »ikke gøres afhængig af, at den med LDS behandlede patient kan dokumentere, at hans nuværende tilstand er en følge af LSD-behandlingen, men alene betinges af, at den pågældende lidelse med rimelig sandsynlighed kan være forårsaget eller fremkaldt af den givne behandling«.

Spørgeren finder, at ombudsmandens opfattelse er rigtig.

Skal der holdes muligheder åbne for at finde frem til bedre behandlingsmetoder inden for sundhedssektoren, så er forsøg med nye behandlingsformer uundgåelige. Det rejser imidlertid en lang række væsentlige, etiske spørgsmål. I almindelighed må der stilles det krav, at deltagelse i forsøgsbehandling kræver patientens informerede samtykke. For nogle patientkategorier, bl.a. visse grupper af sindslidende, er det en illusion at tale om informeret samtykke; det problem er af spørgeren taget op i anden sammenhæng. I de her omtalte tilfælde, LSD-forsøgsbehandlingen, var der klart ikke tale om informeret samtykke, og omverdenens ansvar bliver derfor indlysende. Men principielt vil det ifølge sagens natur altid være begrænset, hvor informeret patienten kan være, når det drejer sig om forsøgsbehandling.

Havde man alle informationer, ville man ikke længere lave forsøg. Derfor vil det efter spørgerens opfattelse være det eneste rigtige at fastslå samfundets erstatningsansvar for de skader, som måtte følge af forsøgsbehandling, som gennemføres for at finde frem til bedre behandlingsmetoder, og som vi principielt alle profiterer af, når resultaterne er gode.

Besvarelse (27/7 82):

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Da indenrigsministeriet modtog folketingets ombudsmands redegørelse af 30. maj 1979, hvori ombudsmanden henstillede til ministeriet at overveje spørgsmålet om eventuelt objektivt ansvar for det offentlige med hensyn til skader, der har forbindelse med LSD-behandling, indhentede ministeriet udtalelser fra sundhedsstyrelsen og justitsmini-